

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдизложена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 40 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ до редакцията надписанъ ся до Драгана Цанкова.

Лицата у които ся ва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ.

Ничо не ся плаща за какво то ся вѣсти въ « България »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Паничкова Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесинев Шипецъ г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нв. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нв. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Казоферъ у г-на Х. И. Дилова, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ —на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико-Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав Даниовски, въ Джумалъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на Н. Янзиева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанова, въ Хисарско у г-на Христодула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Нв. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиево у г-на Минья Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на Н. Д. Ставчоглу, въ Руссе у г-на Пепра Заова, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровича, въ Варна у Г-а Д. Х. Тулевъ си Букорешъ у г-на Иванча Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г- Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Много хора които не знаятъ да различаватъ грубити псуванія отъ едно извърженіе, въображаватъ си че нашити съединени Българи сж и тѣ дѣйствително извържени отъ гръцкіятъ патрикъ както нашити Българи батибо-зущи.

Нъ това не е, и не можеше да бѣде за двѣ главни причини.

Първата отъ тѣя причини зимами отъ Хати-Хумаюнътъ. Дѣйствиелно Хати-Хумаюнътъ потвърдява *свободата на богослуженіята които сжществуватъ въ Имперіята*, сиречь свободата да мни нѣкой отъ едно отъ богослуженіята кенто днесъ сжществуватъ въ едно друго богослуженіе което сжществува еднакво.

Нъ ако заключи нѣкой отъ тамо че сичкити възбразителни богослуженія иматъ право за гостолобіе въ Туркія, това ще да каже че толкова злѣ разумѣватъ текстътъ на Хати-Хумаюнътъ колкото и великодушнити намѣренія на Негово Величество Султанътъ.

Най първо като ся връщатъ въ католическото единство, нашити Българи не променяватъ богослуженіе, защото папата обича, позволява и иска сичкити обряди и най много Българскіятъ обрядъ, когото Папата Иванъ

VIII позволи на Нашити Свѣти Апостоли Кирилъ и Методій да проположатъ на гръцкіятъ обрядъ за да заварди нашити прадѣди и другити пови християни на северъ отъ Византійската зараза.

Послѣ, нашити съединени Българи не ся установляватъ своеволю като една нова секта: още по малко тѣ ся гледатъ въ рѣцети на единъ началникъ когото Императорското Правителство не припозна и не припознава.

Върховніятъ вѣроисповѣденъ началникъ когото нашити Съединени Българи припознаватъ е Папата. Прочее вѣроисповѣдната власть на папата е още повече припозната отъ Негово Величество Султанътъ защото тя е самата истинно законна, самата истинно християнска, самата която истинно предпочита спасеніето на души отъ стрижбата на овцити, съ една речъ самата която може да помогне силно на нашіятъ законенъ господаръ и на неговото императорско правителство да даде нашето благополучіе.

Властьта на гръцкіятъ патрикъ е безъ съмненіе и тя една власть припозната отъ Хати-Хумаюнътъ нъ не съ сжщіятъ начинъ и съ сжщата сила. Безъ да ся вдълбочимъ повече въ тоя въпросъ, ние ще питами сички ошія

които познаватъ исторіята ако е истена, да или не, че Фотій и Михаилъ Гекларій, двамата основатели на гръцката днешна църква, ся обходиха съ Папата точно както Н. П. Г. Иларіонъ и Н. П. Г. Авксентій ся обхождатъ съ гръцкіятъ патрикъ.

Когато прочее нашити съединени Българи оставатъ гръцкіятъ Патрикъ за да ся дадѣтъ на Папата, тѣ мипуватъ отъ единъ началникъ припознатъ отъ Хати-Хумаюнътъ до други началникъ еднакво припознатъ отъ Хати-Хумаюнътъ и още много повече законенъ.

Гръцкіятъ патрикъ не можеше прочее да ни изверже безъ да дѣйствува противъ Хати-Хумаюнътъ и дѣйствиелно той не ни извергна както можатъ да го видятъ като му прочегатъ циркулярътъ.

Сичко кое е направилъ въ циркулярътъ ся противъ нашити съединени Българи, противъ нашити Архимандрити и Попове е че ни е казалъ всякакъв видъ груби псуванія и нападанія.

Нъ груби псуванія и нападанія не сж и не могатъ да бѣдатъ едно извърженіе.

Втората причина за която патриканата не ни извергна е че текстътъ на извърженіето фърлено отъ Нашити противъ причингелити на гръцкіятъ схи-

знь и слѣдователно противъ тѣхнитѣ наслѣдници е още въ църковнитѣ исторіи.

Като ни извъргнаше гръцкіятъ патрикъ даваше на случай да му туримъ подъ очити една сентенція за извърженіе съвсемъ другояче ветха, съвсемъ другояче серіозна, съвсемъ другояче каноническа отъ неговата.

На мѣсто прочее да ни извергни, гръцкіятъ патрикъ ся благодарил да избѣлава противъ нашии Българи и противъ Пашата сякашъ видъ погрѣшии и набежденія защото той не можеше релігиозно и граждански да направи друго нѣщо.

Нѣ сичкити погрѣшии и сичкити набежаванія на циркуляртъ на Н. Св. Іоакима не унищожаватъ извърженіето на пашити противъ Фотія както и погрѣшени на Н. П. Г. Иларіона не ще да унищожатъ извърженіето съ което той и неговити ся ударили.

Сичко какво сѣ направили и сичко какво сѣ рекли, нашии Българи башибозуци било на Високата Порта било на патриархото гръчко за да иматъ една независима Іерархія доказва че тѣ бѣха и че тѣ сѣ още овци на гръцкіятъ патрикъ.

Нека речемъ по добръ: сичко, което сѣ казали и направили, доказува че патриархтъ като ги извърга, той си употреби властѣта, която му ся я припознали и слѣдователно сѣ извържени твърдѣ православно.

Наистина, че въ едно богословско слово, Г. Бурмовъ ся опита да докаже миналата недѣлѣж, че не сѣ извържени, нѣ доказателствата донесени отъ Русія не успокоиха никого.

Патріаршеското извърженіе ги смѣщава до толкось, щото въ голѣмото събрание, или по добръ въ *вселенскитъ съборъ*, койю стана миналата сръда, 1 марта, и дѣго щѣха да напипшатъ взаимното извърженіе противъ гръцкіятъ Патрикъ, тѣ не намериха други средства за да направятъ никаква тежкост на съвѣстѣта си

освѣтъ да предложатъ на съборътъ за да пріематъ Протестанството.

Да пріематъ Протестанството! Ето ти едно най хубаво средство за да олежатъ съвѣстѣта на нашии Българи башибозуци, или по добръ ето ти единъ хубавъ цѣръ за приспиваніе за да умри съвѣстѣта имъ!

Нѣ каквото и да казуватъ, нѣ сѣ смѣтвали за усѣхътъ на тоя цѣръ нѣжду нашии Българи и били и междо оный отъ нашии Българи, които сѣ видѣтъ най малко православни и най малко паписташи.

Главното препятствіе, което нѣ видимъ за усѣхътъ на тоя цѣръ предложень отъ Г. Бурмова, Великъ Богословъ по рекомендаціята на Г. А. Великъ Спецеринъ, или точно стъ нашии Българи. Защото не трѣбува да сѣ лжемъ отъ съвѣстѣта на нашии съотечественници. Да имъ предложи цѣкой да станатъ протестанти то ще е да имъ кажемъ да не сѣ вече христіани.

Обаче Г. Бурмовъ направи опитъ въ цѣль вселенски съборъ. Щомъ предложи да станатъ протестанти за да сѣ освободѣтъ отъ патріаршеското извърженіе, и завчасъ много отъ святии отци си запушиха ушии и излѣзоха отъ съборътъ.

Единъ само членъ отъ съборътъ много добръ въспріе предъ оженіето на Г. Бурмова. Тоя членъ нѣ може да го напипнували безъ да съблазни мѣ никого. Той е Г. Иларіонъ. Предъ да предложи Г. Бурмовъ на нашии Българи да станатъ протестанти за да сѣ отърватъ по лесно отъ извърженіето на гръцкіятъ патрикъ, забележаваха на лицето и въ стоеніето на Г. Иларіона едно извъредно безпокойствіе.

Нѣ щомъ предложението на Г. Бурмова доде до ушии на *българскитъ Патрикъ*, завчасъ видяха министръ Иларіона засмѣтъ, весель, тихъ като единъ дървинъ опитъ отъ афіонъ.

Ако нашии независими Българи и

маха същото расположение за протестанството, както и тѣхніятъ Министръ-Патрикъ, същиятъ цѣръ извършенъ отъ същата рѣка, въ същото време и въ същити обстоятелства щѣше да произведе върху имъ същото дѣйствіе.

Нѣ не ся случи така. На мѣсто да кусатъ лезетліята илачъ даденъ отъ Г. Бурмова, нашии Българи усѣтиха въ тѣхъ си едно такова умноженіе въ бѣніето на съвѣстѣта, щото, като не могли да стоятъ повече, многома избѣгаха.

Ако другити не излѣзоха и тѣ, товае, увѣряватъ ни, защото едни отъ тѣхъ искаха да присѣтсвуватъ на остатото на комедіята и другити да учятъ чудни феномени които представеше протестанскіятъ афіонъ даденъ отъ Г. Бурмова.

Прочее опитътъ бѣше рѣшителенъ. Извършенъ отъ Великия Богословъ Бурмовъ, Протестанскіятъ афіонъ не дѣйствува върху нашии Българи. Г. Иларіонъ е само исключеніе; исключеніе толюсь по много естествено и по много ясно, защото Г. Иларіонъ е можилъ по напредъ да сѣ електриса отъ Каира.

Нѣ протестанскіятъ афіонъ може да подѣйствува по добръ върху Българити, ако бѣха го извършили съсъ единъ други начинъ и съсъ една друга рѣка: на примѣръ ако бѣше сѣ извършилъ съсъ видъ питіе и съсъ рѣката на спецеринтъ.

Куріе д' Оріанъ ся види да върва че новіятъ способъ ще сполучи по добръ отъ първиятъ. Нека го упитатъ прочее: нека богословити благоизволятъ, ако не за всегда то поне за нѣколко време, да отстъпятъ мѣстотъ на спещерити.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

Цариградъ Марта 8/20 1861

Единъ отъ нашии спомоществатели отъ Беброво ни проважда една опровергательна

статия против една кореспонденция която преди мѣсяцъ време ни ся прати отъ същото мѣсто и която ся помѣсти въ 99 брой на вѣстникъ. Кореспонденцията за която говоримъ ни описуваше злоупотребленията на нѣкой си дяко Петръ когото тя наричаше Мули Петръ а пакъ опровергателятъ, вникъ на дяка Петра и учителъ въ Бебрево, наричи Момла Петръ.

Нашіятъ спомоществатель казва че статията която той опровергава е написана подъ влѣкновѣніето на завистьга, на злобата. Ние не знаемъ до колко сѣ истинни работни които ни ся съобщили отъ нападателѣтъ на дяка Петра; ние не знаемъ още до колко е истинно опроверганіето на дяко Петровътъ вникъ. Като нито нападателѣтъ, нито опровергателятъ е нѣкъ кореспондентъ, ние обнародваме дописките и на единиятъ и на другиятъ безъ да имъ потвърдимъ дѣйствителността.

Статията която е предметъ на опроверганіе ся обнародва; днесъ ние отваряме колонити на нѣтътъ ся на опровергательната статия. Отъ наша страна ние толкова можимъ да направимъ; нека общото мнѣніе, съдовникъ неогрѣшимъ и безпристрастенъ, както има прѣдъ очи и двѣти статии, чете, съди и рѣши.

Колкото за анеяцията която Г. опровергатель прави на писателя на статията за да ся яви именно, ние ще му кажемъ че той пѣмъ пужда да научи нѣмъ на тоя писателъ нѣ да научи ако мнѣніето е съ него.

— Една кореспонденция отъ Битоля (Манастиръ) 22 февруарія ни говори за тамошното състояніе на Българити, състояніе много по лошо и по длоно сравнително съ състояніето на нашити съотечественици въ България. Съсѣди на народи по малко дивн, нашити Българи отъ Тракия и България сѣ ся събудили по скоро; съсѣди на горски жители, нашити съотечественици отъ Македонія не сѣ имали съшити средства както другити тѣхни братія за да излѣзатъ отъ вражнѣти на нечестивото дѣло невидени и безбройни обстоятелства сѣ имъ положили.

Една само църква имали, казва нашата кореспонденция, а тя ся е погрѣшила и обжрала на сарафинца: токо дай пари, а нѣкой незнай и не пита за какво дава.

Какъ нѣкой не знай за какво ся даватъ пари въ църква? Митаръ нашіятъ кореспондентъ не чува онія които, диксатъ въ рѣка, дайте братія, казватъ кате нѣкъ пуснешъ една пара, дайте за Великата църква, за Божи гробъ, за еди кой манастиръ; послѣ,

на което нищо нѣмаме да кажемъ, за масло, за това и онова. А за сиромасити, които трѣба да мпнатъ и предъ Великата Църква и предъ малката църква, зафъ ясакъ; а за училища, а за възпитаніето на сиромашки дѣтца, а за болни, а за вдовици, а за сираци..... о сорадавъ геледжекъ.

Въ селата четяли по български а въ градоу грьчки. Дали брали пари за даскалица, тая година дошла, ама не файда, прилата кореспонденцията, кога е грькния.

Градоу дава примѣръ на селата си: нека слѣдва да го дава, той е безкимъ единствениятъ способъ за да умножи числото на Девкалионовити потомци!

Българското движеніе зе да произвежда слѣдствіето си въ лицето на грькити владици. Сиромасити за да не си изгубятъ хлѣбътъ, захващатъ да ся българентъ. « Овде, казва дописката, владѣката поче да ся бугари, поче да се казува че е отъ Пазарджикъ, и лажки свето че ке тури да се пѣе у църква бугарски. Да са обѣси не го вървайге, лажки като гюптинъ; въкоуто го знай че е врагъ на бугарите. »

Види ся че Цариградскій Вѣстникъ интересува много грькити владици. Манастирскитъ владики каратъ да му го тѣкуватъ за да види ако редакторътъ му си изпълнява добръ дѣлжностити срѣщо господарѣтъ си, Патриктъ.

Въ Битоля не познаватъ вѣстникътъ за когото говоримъ освѣнъ подъ названіе газетата на грькѣи Патриктъ. Читателѣтъ ще намѣри подробности относително за тоя вѣстникъ въ кореспонденцията.

Прѣдъ нѣколко дена кога дописникътъ билъ на « пазиротъ » чулъ че вързала даскалъ Димитра Миладлиовича и други единъ даскалъ Георги. Едини казвали че владѣката билъ причина за тѣхното върленіе въ спаджии, други пакъ че, по слѣдствіе на една заповѣдъ отъ правителството, тѣ сѣ турили въ темница защото имали кореспонденции съ рускіятъ консулъ въ Шкодра.

Колко сѣ петшиви и двѣти тѣя тѣкуванія ние не знаемъ; колко е истинно еднакво затвареніето въ темница на двѣти тѣя лица, ние го не знаемъ и него. Нека ся надѣваме че « истината ке излезе на медаитъ » и че кореспондентътъ ни ще ни я събщи за да я дадемъ на читателити си.

— Хаберъ нѣматъ отъ народни работи моити съотечественици, казва единъ Етрополчанинъ въ дописката си отъ 25 февруарія. Отъ прѣдъ распѣиха Довляевскитъ епископъ, Г. Илариона, а тѣ като хора поч-

то обичатъ човѣщината, прибраха го между тѣхъ.

Нека нашіятъ дописникъ ся не отчлѣва! Както съотечественицити му прибраха днесъ дяка Илариона, така и утрѣ тѣ ще го распѣдѣтъ като му ся нарадватъ; и когато чрезъ силата на нѣщата, тѣ ся видѣтъ принудени да слѣдуватъ народниятъ прои, който, шѣтъ не шѣтъ, ще ги завлече, тѣ ще зачатъ расположенія по неблагопріятни сѣмъ единъ владики грькъ, отъ другити които не ся имали честъ да поширишатъ отъ близо такова едно цѣлѣ.

Относително за училищата въ Етрополо нашіятъ дописникъ ся изражава съ по голѣма сѣблостъ. Училищата утиватъ добръ днесъ за днесъ, казва той; нѣ сравнително съ училищата по съсѣданити мѣста, тѣ не сѣ до толко добръ. Нравствениката частъ не лисувала; нѣ съ тѣ само вършили са работа? Не трѣба ли и веществената частъ да доиди на помощ на нравствениката? И точно нѣманіето на тая сила припятствува на успѣхътъ на учебнити заведения за които говоримъ.

До скоро съгражданити на нашіятъ дописникъ които живѣятъ въ Влашко проваждали тѣхнитъ дарове за училищата и тая помощъ, естествено, произвеждала слѣдствіята които шедити Българи въ Влашко учакали; нѣ днесъ тѣ благодѣтели небрежвали тѣхнитъ великодушія, и това е една отъ причинити, казва дописката, по които състояніето на училищата не е достигнало оная стѣпенъ която всѣки родолюбецъ би желалъ.

Злодѣйци устращили да убратъ кащити на нѣколко отъ по богатити Етрополчани, нѣ благодареніе на дѣятелността на мѣстното начальство, тишината не ся смѣтила.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Бебрево 1861 17 февр.

Г-не Издателю на В. България!

Като единъ отъ спомоществателити на Вашія Вѣстникъ, прочетохъ въ него 98-й брой, отъ 28-ий 10-вриа бѣбройны безмѣстни хули противъ дѣда ми Петра Драганова, — синови ти му и противъ сичката му племя. Слѣдователно като сѣмъ и азъ пегевъ вникъ люто ся въоружава и върху мене дописникътъ.

Азъ днесъ идъ да кажъ предъ Васъ на този д писникъ: « Заповѣдай Г-не дописниче лично, за да разумѣши се-

„беси, че си сяднишкн завистникъ подб-
„уденъ дахулишътъ отъ бодливти за
„тебе дадо ви Петрови добрии; и ще на-
„учишъ тогава, че не ще сж растъишъ,
„не ще ся съ това задоволишъ, не ще
„ти послужи на равнати произведени отъ
„завистъ за докториѣ и — и — и че
„си излъганъ въ това твое лъжливо
„публикуване защото на кривятъти
„допискѣ и азъ, и други (струва ми
„ся) ще ся намѣри съ добри доказа-
„телства да каже на свѣтъ, чѣ твое
„милостъ, или си знаахъ правото, а
„лъжицъ, или пакъ си подкупянъ да
„правишъ мекереликъ.”

Ще разбере той (дописникътъ) дума
мъ и сичкѣй свѣтъ, чѣ дѣто петръ съ
дѣятелностъ глѣда наѣтътъ си работѣ,
както и синовете му глѣдатъ своѣтъ
безъ да докачи общія тука интересъ.

Сжщо ще ся каже, че и азъ въ у-
чилище то по възможности си испол-
ниахъ длъжностити. Не е право, че
сѣмъ щѣлъ кръвъ да проливамъ азъ, ко-
гато като за двама, Господа..... бѣхъ
благодарно далъ оставкѣ като мя го-
нѣха, а на това ся силно отбласкваша
отъ народа... Не може пакъ праведно
ся каза, че сѣмъ гонилъ съ угроженѣя
новия учителъ, когато спирахъ движе-
нѣто отъ ученицити, за.....

Най послѣ ще разумѣ дописникътъ
чѣ дѣда Петра го не викатъ мули Пе-
тръ, но *мола Петръ*... Тѣй названъ
отъ время, когато единъ той билъ тукъ
кятишилъ. Слѣдователно — и че сино-
вети му, и сичкото му *сенселе* зовѣтъ
Молловци. Гдѣто ще ся каже, че и
мене нговътъ виукъ не мя викатъ чифут-
че, ами сѣмъ

Иванъ Милковъ Молловъ

Битоля 1861 22 февр.

Г-не Управителю на В. България!

Отъ оломани ющи бѣхъ сѣ пакани-
лъ да ви пиша и за нашето мѣсто нѣ-
що, но едвамъ сега му дойде времето,
ама и сега се думамъ що ке ти пиша, о-
тъ каде да фатя и кай ке го искарамъ!

Овде сме сина бугарѣ, мало власи
имаме, ама сме станали за поруганѣ
на чифутити и на гюпиге, ама упузв-

са да ти кажемъ правото: на оволюко
бугарѣ шо сме и оволюки чорбаджѣ буг-
гари шо имаме само една църква има-
ме и тѣя е прегръчена, погуптена, объ-
риади я на сарафница, токо дай пари, а
никой не прапа и не знай за какво да-
ва. Власити само пакости правятъ да ги
поразѣ Богъ! токо са ги баятъ съ вла-
диката отъ една страна, а отъ друга
страна гледатъ да ни одератъ и ко-
скити.

За школи бугарски не прапан, отъ
оволуки бугари шо имаме, малко люге
има, шо сж педии и то педии ама на грѣ-
чкото, на бугарското много малко има
а поселата пай много пеятъ по нашѣ-
тъ бугарски изукъ. Лани браха пари
у градотъ за да донесатъ даскалица да,
учи чупинята (момичетата) та чакъ се-
га я докараха, ама не фаѣда!! лани е
грѣкиня да си скърши врато.

Овдеа Владиката поче да се бугари,
поче да се казва че е отъ Пазарджикъ,
и лажи свето че ке тури да се пея у
църква бугарски да ся обеси, не го вѣр-
вайте, лажи като гуптишъ, вѣкотъ го
знаи че е врагъ на бугарити и лани та-
ка казуваше ама не направи; за жалене
е само че отъ по първити наши чорба-
джѣи чисти Бугари са се оставили на
тогова проклетъ фенарѣтина та ги во-
ди за носотъ

Ке ти кажа и друго; вчера ме тераха
по владиката за пари, и като ме изва-
диха предъ свети-астаръ, опулихса до-
бре и видехъ тогова Бугаро-гонителя
че пелше бугарска газета Цариградски
Вѣстникъ, пушилъ бѣше за одного бу-
гарина торговца, които когато бѣхъ азъ
дойде, и го караше да му я пропей
и да му я извади на грѣчкото; послѣ
като изѣзохъ надворъ попрашахъ сте-
фанча, протоснягедотъ отъ дека е овая
газета? той ми каза че грѣчкѣо патрикъ
пратилъ по сичкити владици по една да
пеятъ и имъ нарѣчалъ да прѣкатъ пари
за да помагатъ на овая газета, защо-
то патрикотъ грѣчки билъ оддърживалъ
овая газета. Али други владици земаатъ
ли отъ овая газета пакъ попрашахъ?
земаатъ ми каза, и Оридскѣо и дѣреонъ
и кожанскѣо и Воденскѣо и други много.

Ама кои ги багтисува попрашахъ па-
къ? единъ узуйтъ бопѣѣа нашъ човекъ;
веренъ рикѣианиѣ на грѣчкѣо патрикъ,
патрикотъ му дава и плака. Да не бѣде
Ексархотъ му рекохъ, тоя шо испрати
по овдеашици владици евангелиѣ, съ
които дератъ вѣкотъ та ги продаватъ по
250-300 грошове мирѣ параси хемѣджеб-
ренленъ. Овой е, овой е ми каза; ехъ да
го поразѣ Богъ му казахъ познава се че е
патришко мекере.

Почекаи ке ти кажа и още едно но-
во: миналата нѣдѣля кога идехъ на па-
заръ да продамъ малко пѣтва, по пѣтъо
застигнахъ нѣколко велешани, които о-
тиваша за въ градъ, и така по пѣтъо
наднахмѣ на лафъ за бугарскити работи,
единъ отъ тѣхъ казуваше (видешеса да
бѣше мошиѣо педийъ човекъ) че бугарити
сж отѣбѣлили отъ фенерскѣо грѣчки па-
трикъ, и че си извадили отъ Царщица-
та ферманъ за нашъ бугарски патрикъ,
имаятъ ощи и печатъ за тескерината и
немаятъ сега потреба да ходаятъ на грѣ-
чкѣо патрикъ да клѣчатъ и да му ся мо-
лаятъ да имъ потпиши тескерето — Казу-
ваше ощи че тѣхнѣо Авксентѣа и други
нѣконси епископъ Иларѣонъ Еленчаниѣ
за пари станали били протестанти, неке-
ли вече да се кръсатъ, не вѣрвали би-
ли въ светити икови и не сакали да ги
починаятъ за нищо, вѣрували само на тѣа
евангелиѣ шо са раздаваятъ безъ пари
отъ Англизити. Казуваше пакъ че отъ
Бѣлградъ почела да ся издава една Ру-
сѣйска газета на име Дунавски Лебедъ,
ама на развлѣнъ единъ Бугарски изукъ
и че башъ-газетаринотъ ѣ на име Ра-
ковски билъ Руссѣйска машина и сакаилъ
да побуни свето; други единъ Велеша-
нецъ се обърна че каза че той сега са-
калъ да сж пофренчи, защото билъ ше-
ралъ по газетата си и френско, ама
въ Битоля казвалъ единъ човѣкъ шо
былъ дошелъ отъ цариградъ нискоѣо,
че френскѣо му не чинило ниго два
бана, че то било само да сж смѣятъ
и кучинятъ съ френскѣо му; единъ
други тивешанецъ казуваше че сж билъ
дѣрилъ много на френскити понови, че
не чинили сега за нищо; шо не земе
казуаше той, елико баримъ отъ изте-

ранити всути да го научи баримъ те пиши по право френското ?-За тогова ексархоша казуваше тоя пейнио човѣкъ че билъ мошно нехаренъ човѣкъ, предателъ и по безсраменъ и отъ гюптити, за пари билъ готовъ да си продаде родотъ, дѣцата, жената и душата си че за единъ банъ билъ ставалъ 100 па-ти чифутинъ и гюптинъ на часъ, че съ газетата му, съ били бърсале везнамъ дека

Оваж педѣля кога бѣхъ на пазаротъ чухъ отъ Охричанци че вѣрзали даскалъ Димитра Миладиновича и други още единъ даскалъ на име Георги и двамата овѣа съ въ синджирѣ въ Охридъ; единъ казуваха себепо билъ Владиката, други казуваха че царшията ги уловила че си пушили писма съ шкодранскіотъ Руссенски консулъ та че за тоа ушъ гіое было, както и да е петициата ке излезе на мегданъ.

Прощавай и сетѣвъ ке ти пушимъ и ощи, само това молимъ да го въѣ-стѣишъ въ вѣстникътъ си.

Единъ Моріовчанинъ.

Етрополе 1861 Февр. 25-ий

Съ жалость ви казвамъ, че наше отечество спи: оно пѣма хабаръ още отъ народни работи. Нашитъ съотечественници, като по умзи отъ Българетъ по други мѣста, сторили милость Ловчанскому Епископу, Г-ну Иларіону, и го прибрахъ у Отечеството, безъ да мислѣтъ, че другитъ наши братѣ Българе съвсѣмъ други намѣренія иматъ.

Училищата отиватъ добръ днесъ за днесъ; нъ като земеме въ съображенія нашъ градъ съ други нему подобни, ще кажемъ, че не съ до толко добръ. Ние не сме безъ хора: ные си имаме чувствителни съотечественници, нъ жалъ ни е, защо, като ся намиратъ у Влашко по своѣ тѣргови, не ся сгодилахъ тукъ да ни помогнатъ въ тоя случай и да ни отърватъ отъ грѣцкитъ фанаріоти Владици. Ние познаваме Г-да братѣ Х. Пѣюви колко съ залягали до сега за свое отечество, и поможемъ да не благодариме нѣхний отецъ за искреннитъ му старанія при постройването на Етрополскійтъ Манастиръ Св. Троица

иъ въ истото вѣрме, за име на правдата, сякаме да забѣлжиме горѣтрѣченному нашему благодѣтелю, че уваженіето кое чини Г-ну Иларіону нѣма си мѣсто то, кога съислиме неговитъ злоупотре-бленія !

Въ нашъ градъ, противу строгитъ мѣрки на мѣстното началство, ся показватъ злодѣйци, които на тры-четыре маха подпипнатъ къщѣтъ на горѣтрѣченнитъ господинъ и на други нѣкой отъ нашитъ по богаты съграждане. Нъ слава Богу и благодареніе на мѣстното началство, защо не учинихъ никакъ щетъ като прѣстигнѣхъ зашѣта-тата въ време и прѣдварахъ опасность-тѣ. Забележете, че причината на сичко това е тѣрговіята.

Разгледъ 1861 Февр. 26.

Бачо Драгане !

Пролѣтътъ вече приближава, и вре-мято за стрижба иде отъ това и мно-зина овчары ся радватъ. Сжщо ся ра-два и Руссенскій Синесій и готви по-жидитъ си да излезе да исперѣжи на овцитъ си и кожѣтъ, въ като е ра-зумѣлъ че понегадъ си овцитъ му ска-чатъ и не стойтъ, както до нынѣ без-гласны, изнѣмрилъ е друго средство ужъ по лесно по негово. Знайте че ний въ нашия градъ сме исхвъртали имато му още слѣдъ Великенското приключе-ніе, и той отъ тогава никакъ не ся бѣ обаждалъ намъ нѣщо, и сега като знае твърдъ добръ, че ний не щеме го слуша за да стоиме да ны стриже както ся нему иска, оставилъ е градъ-тъ ип и градскитъ священници, и ся заелъ съ селата, като е викалъ усул-ланъ негово безуміе Г. П. Иоанна Кю-сеоглу отъ селото Юсенецъ, човѣкъ безъ характеръ, пѣянтъ, оплесканъ и оцапанъ, и му казва: П. Иоане! гитъ биръ усулланъ бакъ кюй папазларданъ алъ ембатин, да касабандѣ колайдеръ, и тоя безобразникъ, безъ да ся попи-тѣ отъ нашѣтъ общинѣ, нише до дру-гитъ села на половѣтъ да занесѣтъ на него ембатикътъ, когото той ще про-

води на Сикесіе. Това като раз-брали нашитъ граждѣны пакъ отъ съ-щитъ попове, не изгубихъ никакъ вре-мя, нъ отидоха въ селото Юсенецъ, и като прибрахъ селянитъ отъ нѣколко села расправихъ имъ добръ, какъ тре-ба да постѣпятъ ако бы да излезе дя-до имъ Владыка, а на П. Иоанна за да го понакажатъ обидили селянитъ да го лишѣтъ отъ енурійѣтъ му, когото се-лянитъ скоро скоро направилъ.

Тука има нѣколко Гръцы отъ Вар-на, които купуватъ хранѣ. Тый като ся научили отъ Селенитъ за тая на-шия мизіѣ, ходили при П. П. Аали паша каймакаминътъ на градътъ нѣ, и имъ ся пощяло да на наклеветѣтъ, както ся фанаріотитъ обыкуватъ. Хъ! Вижда имъ умѣтъ, на кого ще на кле-ветѣтъ ! на Аали Паша, я да идѣтъ хеле тѣя грѣшны фанаріоты; П. П. слуша ли такива тѣхны былуванія. Н. П. е човѣкъ съ всѣмъ добры каче-ства, отъ това ся избралъ и оставилъ управитель въ градътъ ип отъ Н. В Великій Везиръ, кога бѣ преминалъ въ градътъ ип. Онъ знае какво Н. И. В. Милостивый ни царъ желас, и точно-него изпълнюва. Вай ви на умѣтъ фа-наріоты ! още на туй ухо лежете ! че-сноото ни правителство веке слуша ли ? защо му главѣтъ болите ?

Не можиме, Г-не, да приминеме бѣ-зъ да отдадеме приличното похваленіе на чесній-тъ нашъ Каймакаминъ; той като ся съобразилъ съ эпохѣ-тъ, тру-ди ся непрестанно какъ по лесно да мо-же да преобрази нашитъ дѣви селяни, за това е заповѣдалъ на всяко село Училище да ся съгради, и учитель до-веде безъ исклученіе на Турскы и Бъ-лгарскы. И сега повечето села ся на-редени съ учителя. Такъвъ е Г. на-шіятъ честный управитель, който подъ тихото царуваніе на Н. И. В. Султанъ Абдулъ Меджитъ Ефендинъ, управ-лява нашия градъ съ казаата Богъ да му продължи дѣитъ и да го закрепи за много время на управленіето на-шого града.

Училището ни е доста добръ под управлението Г. Рускова, който не преди много е дошъл въ градът ни, наедно съ другъ взаименъ. Учениците сж сега до 100 на брой. Ениропытъ ся старайтъ за възпитанието на чадата нмъ, и сж достойни за похвалъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Варшавскити приключения занимаватъ днесъ политическия свѣтъ. Адресата която Поляцити пратила до рускіятъ императоръ направи голѣмо впечатление въ Европа и дава случая на много ра тълкуванія, на много уцеленія отъ стърна на европейскити вѣстници. Ние ще дадемъ днесъ на читателятъ н нѣ а на нѣколко француски вѣстници връзъ тоя предметъ. Ето уцеленіята на вѣстникъ *Ле Деба* връзъ тѣя приключения:

« Варшавското възбунтуваніе, казва тоя вѣстникъ, не падна като стрела отъ едно тихо небе. Отъ една година близо движеніето колкото утвива се ся уголѣмвяване въ руската Полонія. Имято за народностъ не е можло да ни толкови често въ Европа отъ една година насамъ; полскити области на Русія не можиха да чуятъ да ся искатъ правата на многочисленни народности безъ да ся чудятъ че тѣхъ съвсемъ сж ги забуравили и безъ да имъ ся непомиска да наумятъ на свѣтътъ че, между сичкити народи за които правяха толко шумъ, саміятъ за когото никакъ не говориха, бѣше най злополучнѣтъ и най недостойнѣтъ за да бѣде злополученъ. Ето истенската причина на безпокойствието което владей въ Полонія и което Варшавскити смущенія откриха на Европа. Сичко не бѣше некарадо до 1-ий Марта, защото една денеша ни научава че сто хиляди хора присѣдствуваха въ него денъ на погребеніята на оня които станаха жертва на бунтътъ. Въ Поляцити ся видятъ рѣшени да влязатъ и да ся укрепятъ връзъ законната земля н иматъ една Конституція която имъ

ся дади отъ трактатити на 1815, гарантирувана отъ Европа и която е уничтожена или скрепена отъ 1831 насамъ. Тѣ подписватъ едно прошеніе за да ѝ искатъ възобновленіето Нькогашъ ни накуладиха като неприятели на сичкити народи, защото обявляваху че не разумѣваху добръ метафизическото начало на народностити, днесъ толкова на мода. Полонія, по благополучіе за нея, има правдини които не зависятъ отъ тѣя мърчливи отвличенія. Противъ вѣрата на трактатити тя ся разруши, и тя нѣма нужда отъ друго освѣтъ да прибѣгнѣ до трактатити за да сполучи една часть отъ нейната стара независимостъ. Ако тя дари съ енергія и мъдростъ онова което ѝ увѣри 1815 какво можѣ нѣкой да ѝ кажи ?

Ето съ кой начинъ говори *Опиніонъ Насіональ* за сжщити приключения:

« Варшавскити смущенія произведоха въ Берлинъ и въ цѣла Германія едно дълбоко впечатление. Правителствата зафащатъ да разумѣватъ че Полша не смрътва, и че не се толкова лесно както си го бѣха въображали да удушатъ патриотическото чувство въ единъ народъ отъ 15 милиона души който, като не говори сжщиятъ языкъ както господарити си и като не исповѣдва сжщото вѣроисповѣданіе както тѣхъ, потопяваса непрестанно въ славниги въспоминанія на своята самостоятелностъ, въ своити въздишанія къмъ бѣдѣщето и къмъ своята свобода.

Страхуватъ ся въ Берлинъ, движеніето да не ся распространи въ Полонезкото дукство и въ сичка Пруска Полонія. Притѣснителити тѣха да сж много благополучни, ако тѣ не виждаха да ся исправя надъ главити имъ въ одрътъ кръвливити вампири на тѣхнити жертви. При тѣя, види ся че ся надѣватъ, въ Варшава, че народното движеніе не ще да змине грапидити на законността, и че Полонезити ще ся ограничатъ да правятъ прошенія за

да приематъ отъ царитъ единъ видъ народна автономія.

Трѣба обаче да приложимъ, спорѣдъ Кореспонденсъ Хавасъ, че на посѣдптити новини едно голѣмо число Поляци въ служба бирзаха да си дадатъ оставката, което ще бѣде единъ знакъ доста значителенъ. »

Ле Норъ, казва истіятъ вѣстникъ, сжмнява се за отантвеството на адресата на Варшавскити жители до императоръ Александра, и ние не ся чудимъ за това, тоя документъ « като не е таквъ щото да привлече симпатіята му. »

« Нѣ една денеша отъ Берлинъ извѣстява, спорѣдъ едно писмо отъ Варшава, че Князь Горчаковъ пратила ужъ адресата до Петербургъ по телеграфътъ; че Императорътъ не я одобрилъ, като укорилъ князовото слясхожденіе, и че той заповѣдалъ да обсадятъ градътъ.

« Едно писмо, което приемаме ние сами отъ Варшава, и отъ добръ источникъ, нѣ нѣманието мѣсто не ни позволява да обнародваме днесъ, ся свършва съ тая фраза: « Положеніето е важно, нѣ то е красно и благородно. Може да има още жертви, нѣ най силното призоваваніе на справедливостъ ся направи, и това призоваваніе ще ся полновлява до когато ся даде правда. »

« Ще ни бѣде прочее позволено до по пространно свѣдѣніе, да не раздѣляме невѣріето на *Норъ*.

« Расположенъ ли е царъ да отдаде на Полонезити правдината която искатъ ? Ако ние слушахме мълви които ся разнесоха отъ два или три мѣсеца, безъ да земамъ много отгорнита рускити благородни щѣли ушъ да направятъ жарки молби, не само за автономіята на Полша, нѣ за нейната независимостъ, и императорътъ щѣлъ да ги склони чувствително на това рѣшеніе.

« Тѣя утвържденія сжко злополучіе въ противностъ съ нѣкои думи изрѣчени

отъ царятъ, по прочутото си вижданіе въ Прусія съ Князь-регентъ и Австрійскій Императоръ; и ако трѣба да върваме германскити кореспонденции, туку слѣдъ като пріеълъ повнната за Варшавскити смѣщенія, той пратиъ до князь Горчакова найстрогити заповѣди, като обявилъ, както миналата година, че полацинѣ нѣматъ нищо да искатъ, че нѣма вече Полонія, и че това мѣсто е присъединено за всегда на руската имперія.

« Увѣрватъ, освѣнъ това, 20,000 войни се събрали вече у Варсовіа и значителни сили се управятъ отъ вредъ къмъ тоя градъ.

» Кolkото за ролата подбудителенъ агентинъ който искаха да отгадаты на Австрія, не приеми днесъ нищо което да може да усвѣти тая деликата точка. Единъ членъ отъ поляшката емиграція се разтрога отъ онова което казахми връжъ тоя предметъ; той се види да се страхува тая работа, лъжовна по негово мненіе, да не бѣде такава щото да умали въ общото мненіе слѣдствието на великоленното изявление на народното чувство което стана въ това мѣсто.

» Той се лъже вѣроятно. Голѣмата варшавска манифестация се мѣтеше отъ много време въ сърцето и въ свѣстѣта на народътъ, и явни и много-численни знакове бѣха приготвили Европа на това..... »

« Прошеніето което подписватъ въ тоя часъ, казва Пресата, не дири какъто го мисляха по първо, да се тури въ дѣйствиѣ Конституцията на 1831 нъ правата далени отъ трактатити на 1815; автономіята и управленіето отдѣлено. Надѣватъ се че Александръ ще направи единъ отговоръ, съобразенъ съ исканіето на народътъ. Други свѣдѣнія нѣматъ единъ характеръ лотодко обѣщителенъ. « Въ градътъ съществуватъ голѣми зданія пжлни съ оржжіа. Чувствата на публиката сѣ съвсемъ бунтовнически, казва *Газетата на Бресло*. »

Его текстътъ на Адресата който се да-

де отъ Варшавцити на Князь Горчкова за Императоръ Александра:

Царю,

Болезненниги приключенія които се случиха въ Варсовіа, дългото разгнѣвяваніе което ги предшествува и дълбокото печално чувство което облада сичкити духове ни докарва да принесемъ настоящето прошеніе на нозети на Ваше Величество, въ името на сичкото мѣсто, като се надѣваме че вашето благородно сърдце, Царю, не ще да остане глухо предъ гласътъ на единъ злополученъ народъ.

Тия приключенія на които ние се съдържамъ да опишемъ печалнитѣ сцени не се никакъ подбудиха отъ опустошителнитѣ страсти на единъ чинъ отъ народътъ, тѣ сѣ, напротивъ, еднотушната и краснорѣчивата манифестация на стѣпкани чувства и на презрени пужли.

Нашіятъ народъ, който много въкове се управлява отъ либерални установленія, тегли отъ шейсетъ и повече години най жестокии мжки; като нѣма никакъвъ законенъ органъ за да прати до престолътъ жалбитѣ си и израженіето на пуждчи си, той е принуденъ да не изважда гласътъ си другоиче освѣнъ чрезъ викътъ на мжченицити които той всяки дѣнь жертвува.

Въ дѣлото на душата на сѣки Полякъ гори едно чувство за народностъ невъзможно да се унищожи: това чувство се бори съ времето и съ сичкити испитанія; злосастието, намѣсто да го отслаби, усили го; сичко което го наранява или го устрашава опрокипува и ubezпокоява духовети.

За това и всякакво упованіе е пристанало между управители и управленія. Уничтожителнитѣ средства не могатъ да подновятъ това уованіе, каквото и да имъ бѣде насилствіето и траеніето. Едно мѣсто едно време на сжщата стѣпенъ на образуваніето съ своити съсѣди отъ Западъ не може да се развѣи нити нравственно нити

вещественно до когато Церквата му, законодателството му, общото му наставленіе и сичката му социална организация не се забележатъ отъ печатътъ на неговътъ народенъ геній и отъ неговити исторически приданія.

Въздишаніята на нашятъ народъ сѣ още повече горещи, защото, днесъ само той въ големого европейско домородство, нѣма отъ оня самовластич условия за съществуваніе безъ които едно общество не може да снабдява званіето което му е начертано отъ божіята промисль.

Като подлагамъ на нозети на престолътъ израженіето на нашата болка и на нашити горѣщи желанія, като се уповавамъ въ високата справедливостъ и въ правосѣдіето на Ваше Величество, смеимъ, Царю, да призовемъ вашето великодушіе.

На Ваше императорско и царско Величество върнати подланици.

(Слѣдватъ подписити.)

— Словото на Князь Наполеона произвело едно голѣмо впечатленіе. Императоръ Наполеонъ писалъ едно писмо връжъ тоя предметъ на братовчехо си, Князь Наполеонъ, което было съчинено почти съ слѣдующиятъ начинъ спорѣдъ *Ендепандаисъ Белжъ*:

« Любезній мой Наполеоне,

« Ако и да не съмъ съвсѣмъ съгласенъ съ тебе връжъ сичанти точки, азъ искамъ да бжла първитъ да ти молиствувамъ за толко благородно патріотическити чувства които ти изражи съ толкова краснорѣчіе, и за обширніятъ риторски успѣхъ « когото ти има въ Сенатътъ. »

« Въ сжбутешніятъ свѣтъ, казва истіятъ вѣстникъ, и предъ очиги на самити министри, тоя билстъ се написалъ отъ Императорътъ до своего братовчехе. Не може нѣкой да повѣрва числото на високити чиновници, и, отъ друга стѣрна, отъ благороднитѣ ко

старити диктаторски партии, които ся написали при князътъ.»

Съкакви нѣща и Новини

— По единъ обичай сяка година въ де-
сятъ пѣрги дни на рамазанъ нѣколко отъ
Улемити ходятъ въ царскитъ палатъ за
да ся разговарятъ за вѣроисповѣдни работи.
Тая недѣля Н. И. В. като ги призова «по-
ръдъ обичаятъ, Н. В. Шикъ-юль-Ислямъ из-
брахъ десетъ ходжи които ходятъ въ пала-
тъ на Долма Бахче.

— По царска заповѣдъ, Шахимъ бей ся
наименува каймакамъ за Берковца.

— Нѣколко отъ плизамити (за тютюня-
ти, овцити и козити) ся извадиха на меза-
тъ отъ императорското правителство и вса-
ки вторникъ, четвъртъкъ и събота тия п-
лизамити ще ся аргументиратъ въ министер-
ството на финанцити.

— Завчера въ недѣля попъ Иларіонъ, отъ
православната българска народна църква на
Балатъ, служилъ на Гръцката църква на
Календжи Кулукъ св. Константинъ, църква
рекомандувана отъ православнейшиятъ реда-
кторъ на Цариградскій Вѣстникъ.

Всяки човѣкъ има по едно славолубіе.
Попъ Иларіоновото славолубіе било да му
мижатъ ови съфди отъ Фенеръ съ които
той прави любовъ, че е Благочестивъ.

По тая причина, казватъ, Патріархъ-И-
ларіоновъ свѣщенникъ ходилъ да служи
у Гръцката църква.

— Писать ни отъ Търново:

Г-нъ Екзархъ редакторъ на Ц. Вѣстникъ
въ послѣдния Но на вѣстника си съфтува
Българетъ да отидатъ по естественъ путь,
и той е да отидатъ при грѣцкия патрикъ.
Г-нъ Екзархъ иска да каже нѣщо, но не
му прилича. Ний ще му помогнемъ. Думатъ
е за естественъ путь. И животинтъ даже
сѣдватъ този естественъ путь. На прим.
нучето обикаля касанията, мухътъ около
кр. ставо магары и пр. Гарванитъ на.....ор-
литъ на дежъ и др. так. Ако Г. Екс. раз-
бира такива естествени патища, за да повѣ-
де въ който отъ тѣхъ обича, или оизн който по
добръ прилича за него. Но ако разбира за
естественъ пать да ся поклонимъ на грѣц-
ката патрикава, или да ся погодимъ на двѣ
на три, то е твърдъ неестественно за насъ.
И Г. Екзархъ добръ струва да не разбър-
ква естествата, че не му прилича.

Времето е тука твърдъ пріятно, и топло.

Ново вѣщо отъ Балъ-Кананъ.

8 Марта 1861.

Баба Марта изобилно прѣскала не-
щастіето за башибозуцити. Маскѣтъ
на православіето, Г. Иларіонъ, казватъ,
ся загубилъ отъ Балатъ още въ пон-
делникъ сутринта. Едини думатъ да е
билъ отишълъ на Халкы по причина
на здравіето си; други пъкъ че ся ски-
талъ по Бейоглу и Татавля да трѣси
прибѣжище:

Както да е, дума единъ трети, И-
ларіонъ и Чорбаджити си показватъ
искренностъ въ това обстоятелство;
видися плащътъ имъ да е да оставатъ
Дяда Авксентіѣ да стане жертва на
патріаршескіятъ бичъ, като непотрѣ-
бенъ и старъ, а да запазятъ Иларіона
за семя на новото Еретицество.

— Телеграфическа депеша, която
вчера пристигна до нашѣтъ рези-
денція извѣстива че Филибелиити
подрѣжали примерътъ на башибо-
зуцити, като афоресали Патріархъ-
тъ грѣцкій. Нѣ тѣ ся за съжале-
ніе защото дебело ся излягахъ. Нашити
Башибозуци имахъ намѣреніе и поло-
жително определили бѣха афоризмотъ
за въ четвъртъкъ което отложихъ
отъ послѣ и за въ недѣля, не направихъ.
Нѣ види ся да са го отложили за прѣви
Маія, когато пелинашътъ имъ даде
достаточенъ куражъ..

Изъ Резиденцѣтъ на Диби-юкъ ханъ.

М. О.

— Познатата до ний търговска къща
въ Свищовъ подъ названіе «Ал. Х.
Костадиновъ и Д. Дашовъ» преди
единъ мѣсць ся раздялила, и сега
отъ страната на Г. Алека Х. Кон-
стантинови ся умолихме да извѣстимъ
чрезъ вѣстника си, че рѣченъ Г. Але-
ко зѣма за съдружникъ брата си Г.
на Апостола; ще иматъ право както
единътъ така и другия да подписва-
тъ за въ слѣдующе съдружество-
то си подъ названіе «Алеко Х. Кон-
стантиновъ» и ще иматъ цяло благода-

реніе да изпълняватъ порѣчкити на си-
чкити си Пріятели както и до сега е
слѣдовало.

— По царска заповѣдъ, Хюсеинъ бей
ся наименоува каймакамъ у Зоръ въ Сирія.

— Вчера Н. П. Г. маркизъ де Лавалетъ,
и Н. П. Князь Лобановъ ходиха при Н. В.
Али наша въ конакътъ му на Стамболъ.

— Една телеграфическа депеша отъ Лоп-
кра извѣстива смъртъ на майката на Ан-
глійската царица.

— По слѣдствие на злоупотребленіята на
Тулчяскіятъ Малъ Кятиби, Мюнибъ ефендъ
тоя чиновникъ ся ожеди да сто и 5 години
затворенъ въ Видинската крепостъ.

— Новинити отъ Индія извѣстиватъ че
Кинескіятъ Императоръ отстъпилъ на Русія
900 левги мѣсто въ кадъ северното море
и 300 левги отъ вѣтре на имперіята.

— Кой не е научилъ новината за извър-
женіето на грѣцкіятъ патріархъ отъ стѣ-
на на Мистеръ Иларіона, извърженіе което
щѣше да стане въ четвъртъкъ и послѣ ся
отложи за въ недѣля? Недѣля дойде и, за
този случай, Мистеръ Бурмовъ бѣше при-
готвилъ едно слово. Додѣ доде време за
да ся изрече словото прежебившиятъ сто-
лаъ всей православней вѣрѣ прикара сто-
пѣти предъ очити си физиономити на моле-
бницити.

Частътъ удари, словото ся зачете и ка-
то дойде до извърженіето, Г. Бурмовъ го за-
ряза.

Казватъ ни че причината по която сло-
вото останало недоказано била присѣстви-
ето на 30-40 грѣци които, на първата ду-
ма изречена противъ Гръцкіятъ Патріархъ,
имали намѣрѣніе да ся биятъ.

Ние не знаемъ коя е била цельта на ті-
я грѣци; нѣ онова за което ни утѣряватъ и
което имае сичкити причини на свѣтътъ да
вѣрваме е че Г. Бурмовъ не можъ да довър-
ши словото си и слѣдователно Гръцкіятъ
Патріархъ не ся извърга отъ Православнити.

Любопитни сме само да научимъ ако
Протестантъ — Бурмовъ е употребилъ въ
словото си думити си: чистотата на
правосвѣто, вѣсточна правосъ-
вна църква и пр., и пр.,

Лир. тур. гр.....	144—20
Лир Англ.....	159—20
20-франгъ.....	127—10
Полъ Имп.....	129—10
Кѣрм.	74—20